

Michael Connelly

De interne jury

ISBN 978-90-225-6694-7
ISBN 978-94-6023-977-9 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Gods of Guilt*
Vertaling: Marjolein van Velzen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Hieronymus, Inc.
© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Charlie Houchell

DEEL I

GLORY DAYS

Dinsdag 13 november

I

Met een warme, hartelijke glimlach op mijn gezicht liep ik naar het getuigenbankje, waar een vrouw me strak zat aan te kijken. Een geveinsde glimlach uiteraard, want ik was van plan haar volkomen onderuit te halen. Claire Welton had zojuist mijn cliënt aangewezen als degene die haar vorig jaar op kerstavond onder bedreiging van een pistool gedwongen had uit haar Mercedes E60 te stappen. Vervolgens had hij haar op de grond geduwd en was ervandoor gegaan, zei ze, met de auto, haar handtas en alle draagtassen die ze in het winkelcentrum op de achterbank had gestapeld. Tegen de officier van justitie had ze tijdens diens ondervraging gezegd dat hij tevens aan de haal was gegaan met haar gevoel van veiligheid en zelfvertrouwen, hoewel hij niet was aangeklaagd voor ontvreemding van deze, meer persoonlijke, eigendommen.

‘Goedemorgen, mevrouw Welton.’

‘Goedemorgen.’

Dit werd uitgesproken alsof ze eigenlijk ‘doe me geen pijn’ bedoelde. Maar iedereen in de gerechtszaal wist dat het mijn taak was om haar vandaag wél pijn te doen. Dat was de enige manier om de argumenten van het om tegen mijn cliënt, Leonard Watts, teniet te doen. Welton was ergens in de zestig, een matrone. Ze zag er niet breekbaar uit, maar hopelijk was ze het wel.

Welton was een huisvrouw uit Beverly Hills, een van de drie slachtoffers van een reeks overvallen in de donkere dagen voor Kerstmis; die misdrijven hadden geleid tot de negen aanklachten tegen Watts. De politie had hem de bijnaam ‘Botsautobandiet’ gegeven. Hij koos zijn slachtoffers onder het vrouwelijke winkelpubliek. Bij een stopbord in een woonwijk reed hij hun auto aan; als ze uitstapten om de schade op te nemen, werden ze onder bedreiging van een pistool beroofd van hun auto en bezittingen. Vervolgens werden de goederen verpand of verkocht. Het geld hield hij, en de

auto's verpatste hij aan sloperijen in de buurt.

Maar dat was allemaal theorie; waar het om ging was dat iemand Leonard Watts ten overstaan van de jury zou aanwijzen. Daarom was Claire Welton zo bijzonder, daarom was ze de hoofdgetuige bij de zaak. Als enige van de drie slachtoffers had zij Watts in het bijzijn van de jury aangewezen. Volslagen zeker van haar zaak had ze verklaard dat hij het was, dat hij het gedaan had. In twee dagen tijd had het om zeven getuigen laten opdraven, maar voor mij was zij de enige. Om haar ging het. Als ik haar met de juiste argumenten onderuit kon halen, stortte de rest ook als een kaartenhuis in.

Als ik faalde, zou de jury Leonard Watts voor een hele tijd de cel in sturen.

Ik nam één blad papier mee naar het getuigenbankje. Ik liet zien dat dit het oorspronkelijke proces-verbaal was, opgesteld door de agent die als eerste had gereageerd toen Claire Welton na de autodiefstal met een geleende mobiel het alarmnummer had gebeld. Het zat al in het dossier van de officier. Ik vroeg de rechter om toestemming, kreeg die, en legde het document op de rand van de getuigenbank. Welton boog zich van me weg toen ik dat deed. Ik wist zeker dat de meeste juryleden het ook zagen.

Ik stelde mijn eerste vraag terwijl ik terugliep naar de lessenaar tussen de tafels van aanklager en verdachte.

‘Mevrouw Welton, dit is het oorspronkelijke proces-verbaal, opgesteld op de onfortuinlijke dag van de overval. Weet u nog dat u met de agent die u kwam helpen, gepraat hebt?’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat nog.’

‘U hebt hem verteld wat er gebeurd is, klopt dat?’

‘Ja. Ik stond nog te trillen op mijn benen van de...’

‘U hebt hem dus verteld wat er gebeurd was, zodat hij een verslag kon opstellen over de man die u had beroofd en er met uw auto vandoor was, klopt dat?’

‘Ja.’

‘Dat was brigadier Corbin, klopt dat?’

‘Ik neem het aan. Zijn naam weet ik niet meer, maar dat staat in het proces-verbaal.’

‘Maar u weet nog wel dat u de agent vertelde wat er gebeurd was, klopt dat?’

‘Ja.’

‘En hij noteerde een samenvatting van wat u zei, klopt dat?’

‘Ja.’

‘En heeft hij u gevraagd die samenvatting te lezen en te paraferen?’

‘Jazeker, maar ik was heel erg zenuwachtig.’

‘Zijn dat uw initialen onder aan de samenvatting in het proces-verbaal?’

‘Ja.’

‘Mevrouw Welton, wilt u dan nu hardop voor de jury voorlezen wat brigadier Corbin heeft opgeschreven nadat hij u gesproken had?’

Welton aarzelde, en keek naar de samenvatting voordat ze hem hardop voorlas.

Kristina Medina, de officier van justitie, maakte van dat moment gebruik om op te staan en protest aan te tekenen.

‘Edelachtbare, of de getuige die samenvatting nu wel of niet heeft geparafeerd, de tegenpartij probeert nog steeds haar getuigenis ongeldig te laten verklaren vanwege een handschrift dat niet het hare is. Het om tekent bezwaar aan.’

Rechter Michael Siebecker keek me met samengeknepen ogen aan.

‘Edelachtbare, de getuige heeft het proces-verbaal geaccepteerd door de samenvatting te paraferen. Het is een getuigenverklaring, en de jury moet horen wat erin staat.’

Siebecker verwierp het bezwaar en instrueerde Welton de geparafeerde verklaring uit het proces-verbaal voor te lezen. Uiteindelijk deed ze dat.

‘Slachtoffer verklaart dat ze stopte bij het kruispunt van Camden Drive en Elevado Avenue, en dat ze even later van achteren werd aangereden. Toen ze het portier opende om de schade op te nemen, werd ze opgewacht door een zwarte man, circa dertig à vijfendertig jaar oud...’

‘Gaat u verder, graag,’ zei ik.

‘... die haar bij het haar greep, de auto uit sleurde en midden op straat op de grond duwde. Hij richtte een revolver met een korte, zwarte loop op haar gezicht en zei dat hij zou schieten als ze ook maar een vin verroerde of een klink gaf. Vervolgens sprong verdachte in haar auto en reed in noordelijke richting weg, gevolgd door de auto die haar had aangereden. Slachtoffer kon geen...’

Ik wachtte, maar ze maakte de zin niet af.

‘Edelachtbare, kunt u de getuige instrueren om de hele samenvatting voor te lezen als genoteerd op de dag van het voorval?’

‘Mevrouw Welton,’ sprak de rechter sonoor, ‘leest u alstublieft de gehele samenvatting voor.’

‘Maar edelachtbare, dit is niet alles wat ik gezegd heb.’

‘Mevrouw Welton,’ zei de rechter nadrukkelijk, ‘de héle samenvatting graag, zoals de raadsman u verzocht heeft.’

Welton gaf toe en las de laatste zin van de samenvatting voor.

‘Slachtoffer kon geen verdere beschrijving van verdachte geven.’

‘Dank u, mevrouw Welton,’ zei ik. ‘U wist weinig details te vermelden over de verdachte, maar u kon al meteen het gebruikte wapen in detail beschrijven, nietwaar?’

‘Ik zou niet weten hoeveel detail dat is. Hij richtte het op mijn gezicht, dus ik kon het goed bekijken, en ik kon beschrijven wat ik gezien had. De politieman hielp me door het verschil te vertellen tussen een revolver en dat andere type wapen. Iets automatisch is dat geloof ik.’

‘U kon het type wapen beschrijven, de kleur, en zelfs de lengte van de loop.’

‘Zijn er dan nog andere kleuren wapens?’

‘Als u de vragen nu eens aan mij overliet, mevrouw Welton?’

‘Nou, die agent stelde me een hoop vragen over het wapen.’

‘Maar de man die dat wapen richtte, kon u niet beschrijven. En toch pikte u zijn gezicht later uit een stel foto’s op het bureau. Heb ik dat goed, mevrouw Welton?’

‘U moet één ding begrijpen. Ik zag de man die me beroofde en het wapen richtte. Beschrijven en herkennen zijn twee verschillende zaken. Toen ik die foto zag, wist ik zeker dat hij het was, net zoals ik nu zeker weet dat hij het is, aan die tafel daar.’

Ik richtte me tot de rechter.

‘Edelachtbare, ik verzoek deze opmerking te schrappen.’

Medina stond op.

‘Edelachtbare, de raadsman doet in zijn zogenoemde vragen uitspraken die voor velerlei uitleg vatbaar zijn. Hij maakt een opmerking, getuige reageert. Dit verzoek raakt kant noch wal.’

‘Het verzoek is afgewezen,’ zei de rechter snel. ‘Stel uw volgende vraag, meneer Haller, en dan bedoel ik ook echt een vraag.’

Dat deed ik, en ik deed mijn best. De daaropvolgende twintig minuten bestookte ik Claire Welton met vragen over de manier waarop ze mijn cliënt had geïdentificeerd. Ik vroeg haar hoeveel zwarte mensen ze kende in haar leven als huisvrouw in Beverly Hills, en begon over interraciale gezichtsherkenning. Maar tevergeefs. Geen moment kon ik haar overtuiging

aan het wankelen brengen dat Leonard Watts haar beroofd had. Ergens tijdens de hele gang van zaken leek ze iets te hervinden wat ze naar eigen zeggen bij de beroving was kwijtgeraakt: haar zelfvertrouwen. Hoe meer ik op haar in hamerde, des te beter leek ze zich staande te houden onder mijn spervuur van vragen en die keihard terug te kaatsen. Tegen de tijd dat ik klaar was, was zij een bikkelaar. Haar identificatie van mijn cliënt stond als een huis. Er viel niets tegen in te brengen.

Ik zei tegen de rechter dat ik verder geen vragen had, en liep terug naar mijn tafel. Medina meldde de rechter dat ze nog enkele vragen had, en ik wist dat ze Welton een stel vragen zou stellen die haar alleen nog maar zouden sterken in haar overtuiging. Toen ik weer naast Watts ging zitten, speurde hij mijn gezicht af naar een teken van hoop.

‘Tja,’ zei ik. ‘Dat was het dan. Reddeloos.’

Hij deinsde van me weg alsof hij schrok van mijn adem, mijn woorden, of allebei.

‘Reddeloos?’ vroeg hij.

Dat zei hij zo hard dat Medina zich omdraaide en naar onze tafel keek. Ik hief mijn handen met de palmen omlaag in een sussend gebaar en mimeerde ‘Rustig maar’ tegen hem.

‘Rustig maar?’ herhaalde hij hardop. ‘Niks rustig! Je zei nog zo dat dat mens geen enkel probleem was.’

‘Meneer Haller!’ blafte de rechter. ‘Maan uw cliënt tot stilte, graag, of ik...’

Watts wachtte niet af wat de rechter eventueel van plan was. Hij smeedde zich tegen me aan als een cornerback die een tegenspeler tackelt. Mijn stoel viel om, met mij erin, en we tuimelden op de grond aan Medina’s voeten. Die sprong achteruit om te voorkomen dat ze zelf zou worden geraakt, en Watts haalde met zijn rechterarm uit. Ik lag op mijn linkerzij op de grond, mijn rechterarm onder Watts’ lichaam geklemd. Ik zag kans met mijn linkerhand zijn vuist te ondervangen, maar ik zag geen kans de klap te ontwijken. Zijn vuist ramde mijn eigen hand tegen mijn kaak.

Zijdelings was ik me bewust van geschreeuw en ophef om me heen. Watts haalde opnieuw uit voor een tweede klap. Maar de bodes zaten boven op hem voordat hij die kon uitdelen. Ze doken samen op hem af en door hun momentum vloog hij van me af en landde op de vloer voor de raadstafels.

Het leek allemaal als in slow motion te gaan. De rechter blafte bevelen

waar niemand naar luisterde. Medina en de rechtbankverslaggever deinsden achteruit. De griffier was van haar plek opgestaan en stond vol afgrijzen te kijken. Watts lag op zijn buik op de grond, en een bode drukte zijn gezicht zijdelings op de grond. Er lag een vreemde glimlach op zijn gezicht toen zijn handen achter zijn rug werden geboeid.

Even later was het voorbij.

‘Bodes, breng hem de zaal uit!’ beval Siebecker.

Watts werd door de stalen deur opzij van de rechtbank geleid, naar de arrestantencel voor beklaagden in hechtenis. Ik bleef op de grond zitten en overzag de schade. Ik had bloed bij mijn mond en tanden, en op het keurige witte overhemd dat ik aanhad. Mijn das lag op de vloer: het was de clipdas die ik draag op dagen dat ik cliënten in de cel bezoek en niet door de tralies getrokken wil worden.

Ik wreef met mijn hand over mijn kaak en streek met mijn tong langs mijn tanden. Alles leek intact en in orde. Ik trok een witte zakdoek uit mijn binnenzak en begon mijn gezicht schoon te boenen. Met mijn vrije hand greep ik de tafel en hees me overeind.

‘Jeannie,’ zei de rechter tegen de griffier. ‘Bel een ambulance voor meneer Haller.’

‘Nee, edelachtbare,’ zei ik haastig. ‘Het gaat wel. Ik moet gewoon even het bloed wegpoetsen.’

Ik stak mijn hand uit naar mijn das en deed een zielige poging om het decorum te herstellen. Ondanks de dieprode vlek op het front van mijn overhemd clipte ik de das weer aan mijn kraag vast. Terwijl ik de clip onder de button-downkraag vastmaakte, stormde een aantal bodes door de dubbele deuren achter in de zaal naar binnen; de rechter moest op de paniekknop gedrukt hebben. Siebecker zei dat het al niet meer hoefde, dat het incident voorbij was. De bodes verspreidden zich langs de achterwand van de rechtszaal: een vertoon van macht voor het geval er nog andere aanwezigen waren die iets in hun hoofd haalden.

Ik boende nog eenmaal met de zakdoek over mijn gezicht en begon toen: ‘Edelachtbare, het spijt me oprecht dat mijn cliënt...’

‘Niet nu, meneer Haller. Gaat u zitten, en u ook, mevrouw Medina. Iedereen rustig, en zitten.’

Ik deed wat me was opgedragen, hield de opgevouwen zakdoek tegen mijn mond gedrukt en keek naar de rechter, die zijn stoel helemaal omgedraaid had naar de jurybank. Eerst meldde hij Claire Welton dat ze niet lan-

ger nodig was in de getuigenbank. Aarzelend stond Welton op en liep naar het poortje achter de tafels van beide partijen. Ze leek meer geschrokken dan de andere aanwezigen. Terecht, ongetwijfeld. Waarschijnlijk was haar duidelijk dat Watts even makkelijk haar had kunnen aanvliegen als mij. En als hij snel genoeg geweest was, had hij haar gegrepen.

Welton ging op de eerste rij van de galerij zitten, gereserveerd voor getuigen en medewerkers, en de rechter sprak de jury toe.

‘Dames en heren, het spijt me oprecht dat u getuige moest zijn van deze vertoning. De rechtszaal is geen plek voor geweld. In de rechtszaal neemt de beschaafde samenleving haar positie in tegen het geweld op onze straten. Het doet me oprecht verdriet wanneer zoiets gebeurt.’

Er klonk een metalen klik toen de twee bodes terugkeerden uit de arrestantencel. Ik vroeg me af hoe erg ze Watts hadden toegetakeld terwijl ze hem opsloten.

De rechter zweeg even, en richtte zich daarna weer tot de jury.

‘Helaas kunnen we na de heer Watts’ besluit zijn raadsman aan te vallen moeilijk verder. Ik ben van mening...’

‘Edelachtbare?’ onderbrak Medina hem. ‘Als de officier even het woord mag?’

Medina wist precies waar de rechter naartoe wilde, en moest daar iets aan doen.

‘Niet nu, mevrouw Medina, en u dient het hof niet te onderbreken.’

Maar Medina hield voet bij stuk.

‘Edelachtbare, mogen de raadsliden even voor overleg bijeenkomen?’

De rechter keek geïrriteerd, maar gaf toe. Ik liet haar voorgaan, en we liepen naar de rechter toe. Die zette een rumoerige ventilator aan, zodat de jury ons gefluister niet kon opvangen. Voordat Medina haar argument kon laten horen, vroeg de rechter opnieuw of ik echt geen dokter nodig had.

‘Het gaat wel, edelachtbare, maar dank u voor het aanbod. Volgens mij is mijn hemd er nog het ergst aan toe.’

De rechter knikte en richtte zijn aandacht op Medina.

‘Ik weet wat uw bezwaar is, mevrouw Medina, maar mijn handen zijn gebonden. De jury is bevooroordeeld door wat ze zojuist gezien hebben. Ik kan niet anders.’

‘Edelachtbare, deze zaak gaat over een uitermate gewelddadige verdachte die een reeks uitermate gewelddadige misdrijven heeft begaan. De jury weet dat. De jury zal heus geen vals oordeel vellen door wat ze net ge-

zien hebben. De jury heeft het volste recht zelf het gedrag van de verdachte te aanschouwen en te beoordelen. Omdat hij die geweldsdelicten uit vrije wil begaan heeft, is het vooroordeel jegens verdachte noch verkeerd, noch oneerlijk.’

‘Als ik even iets zeggen mag, edelachtbare: ik deel de mening van mijn...’

‘Bovendien,’ vervolgde Medina zonder op mij te letten, ‘vrees ik dat verdachte het hof wil manipuleren. Hij wist maar al te goed dat hij op deze manier een nieuwe zaak kon afdwingen. Hij...’

‘Ho, wacht eens even,’ protesteerde ik. ‘Het bezwaar van de officier zit vol ongefundeerde beschuldigingen en...’

‘Mevrouw Medina, het bezwaar is afgewezen,’ zei de rechter, een eind makend aan de hele discussie. ‘Hoewel het vooroordeel zowel begrijpelijk als gerechtvaardigd is, heeft de heer Watts zojuist in feite zijn raadsman de bons gegeven. Ik kan niet van raadsman Haller vergen dat hij onder deze omstandigheden zijn werk voortzet, en ik ben niet genegen de heer Watts nog eens in deze rechtszaal binnen te laten. Naar uw plaatsen. Allebei.’

‘Edelachtbare, ik eis dat het bezwaar van de aanklager te boek gesteld wordt voor beroep.’

‘Komt voor elkaar. En nu terug naar uw plaats.’

We liepen terug naar onze tafels. De rechter zette de ventilator uit en richtte zich tot de jury.

‘Dames en heren, zoals ik al zei: door de gebeurtenis waarvan u zojuist getuige was, is een situatie ontstaan van vooroordeel jegens de verdachte. Naar mijn mening zal het u te zwaar vallen om bij uw overwegingen te negeren wat u zonet gezien hebt. Het geding is bij deze nietig verklaard en uzelf bent van uw plicht ontslagen, met dank namens het hof en de staat Californië. Bode Carlyle zal u naar de jurykamer terugbrengen, waar u uw spullen kunt pakken om naar huis te gaan.’

De juryleden leken niet goed te weten wat ze doen moesten: was de zaak nu over? Tot slot stond een dappere man op, en even later volgden de anderen. Een voor een verdwenen ze door een deur achter in de zaal.

Ik keek naar Kristina Medina. Met gebogen hoofd, verslagen, zat ze aan haar tafel. Abrupt verdaagde de rechter de zitting voor die dag en liep de zaal uit. Ik vouwde mijn bloederige zakdoek op en borg hem weg.

2

Mijn hele dag was gereserveerd geweest voor deze zitting. Plotseling was ik van die plicht ontslagen; ik had geen cliënten te bezoeken, geen openbaar aanklagers te bepraten en ik hoefde nergens naartoe. Ik liep de rechtbank uit en via Temple Street naar First Street. Ik pakte mijn zakdoek, hield hem voor mijn lippen en spuwde er alle rotzooi uit mijn mond in. Daarna gooide ik hem weg.

Op First Street sloeg ik rechts af en zag de rij Town Cars geparkeerd staan. Het waren er zes: het leek wel een begrafenisstoet. De chauffeurs stonden op een kluitje op de stoep te praten en te wachten. Imitatie is de oprechtste vorm van vleierij, wordt wel gezegd, maar sinds de film was er een compleet contingent Lincoln-advocaten ontsproten die regelmatig de stoepranden bij de diverse rechtbanken van LA onveilig maakten. Het gaf me een trots gevoel, maar het irriteerde me ook. Meer dan eens had ik horen zeggen dat er andere advocaten rondliepen die beweerden dat zij de inspiratie voor die film geweest waren. Bovendien was ik de afgelopen maand minstens driemaal in de verkeerde Lincoln gesprongen.

Ditmaal zou het niet fout gaan. Terwijl ik de heuvel af liep, pakte ik mijn mobiele telefoon en belde Earl Briggs, mijn chauffeur. Ik zag hem al staan. Hij nam meteen op en ik vroeg hem de kofferbak te openen. Daarna hing ik op.

Ik zag de kofferbak van de derde Lincoln openspringen, en zo wist ik welke auto de mijne was. Daar aangekomen zette ik mijn aktetas neer en trok mijn jasje, das en overhemd uit. Ik had er een t-shirt onder aan, dus de verkleedpartij veroorzaakte geen verkeersopstopping. Ik pakte een lichtblauw overhemd van de stapel reserveshirts in de kofferbak, vouwde het open en begon me erin te hijsen. Vanuit het groepje chauffeurs kwam Earl aanlopen. Al tien jaar lang was hij bij tijd en wijle mijn chauffeur. Telkens wanneer hij met de politie in aanraking was geweest, kwam hij naar mij toe en betaalde

mijn honorarium door mij rond te rijden. Maar ditmaal werkte hij niet als betaling voor zijn eigen problemen. Ik had zijn moeder voor faillissement behoed en haar zaken geregeld zodat ze niet op straat zou komen te staan. Dat had me een maand of zes chauffeursdiensten van Earl opgeleverd.

Ik had mijn bebloede overhemd over de bumper gedrapeerd. Hij pakte het op en bekeek het.

‘Heeft er iemand een complete bloody mary over je uitgestort of zo?’

‘Zoiets, ja. Kom op, we gaan.’

‘Ik dacht dat je de hele dag op de rechtbank zat.’

‘Dacht ik ook. Maar het leven is veranderlijk.’

‘Waar gaan we naartoe?’

‘Eerst even bij Philippe langs.’

‘Oké.’

Hij stapte voorin, ik achterin. Na een korte stop bij de broodjeszaak op Alameda Street liet ik Earl koers zetten in westelijke richting. De volgende bestemming was Beth Menorah, niet ver van Park La Brea in het Fairfax-district. Het overleg zou zowat een uur duren, zei ik, en ik stapte uit met mijn aktetas in de hand. Ik had mijn schone overhemd in mijn broek gestopt maar niet de moeite genomen mijn das weer vast te maken. Die zou ik niet nodig hebben.

Beth Menorah was een verpleeghuis met vier verdiepingen aan Willoughby Avenue, een eindje ten oosten van Fairfax. Bij de receptie schreef ik me in, en daarna nam ik de lift naar de derde verdieping, waar ik de vrouw bij de verpleegbalie meldde dat ik een juridisch consult had met mijn cliënt David Siegel en dat we niet gestoord wensten te worden. Het was een vriendelijke vrouw, gewend aan mijn regelmatige bezoeken. Ze knikte, en ik liep de gang in naar kamer 334.

Ik ging naar binnen, hing het bordje NIET STOREN aan de deurknop en trok de deur achter me dicht. David ‘Legal’ Siegel lag op bed te kijken naar een televisiescherm dat hoog aan de wand tegenover zijn bed hing. Zijn magere witte handen lagen op de deken. Ik hoorde het zachte ruisen van de zuurstofslang in zijn neus. Hij zag me, en glimlachte.

‘Mickey.’

‘Legal, hoe is het vandaag?’

‘Net als gisteren. Heb je wat voor me meegebracht?’

Ik trok de bezoekersstoel weg van de muur en zette hem zo neer dat hij me zien kon. Op zijn eenentachtigste was hij niet meer bijzonder mobiel. Ik

opende mijn aktetas op bed en draaide hem zo dat hij er zijn hand in kon steken.

‘Met Franse dressing van de enige echte Philippe. Wat zeg je daarvan?’

‘O, heerlijk,’ zei hij.

Beth Menorah was koosjer, en mijn juridische consulten waren mijn manier om door de mazen van het net te glippen. Legal Siegel miste de lunches die hij tijdens zijn veertigjarige carrière in het centrum van LA had genoten. En ik bracht hem dat culinaire genoeg met alle plezier. Legal was mijn vaders zakenpartner geweest. Hij was de strateeg, mijn vader de performer, die de bedachte strategieën in de rechtszaal ten tonele bracht. Een jaar geleden was ik naar hem toe gegaan toen ik – te midden van veel schandaal en zelfdestructie – de verkiezing voor procureur-generaal had verloren. Ik moest een nieuwe strategie uitstippelen voor mijn eigen leven, en Legal Siegel hielp me daarbij. In dat opzicht waren deze momenten legitieme besprekingen tussen advocaat en cliënt; alleen wisten de mensen aan de balie niet dat ik de cliënt was.

Ik hielp hem het broodje warm vlees uit te pakken en opende het bakje met de saus die de broodjes van Philippe zo speciaal maken. Er zat ook een augurk bij, in plakjes en in folie gewikkeld.

Na zijn eerste hap grijnsde Legal en pompte met gebalde vuist zijn mage-re arm omlaag als na een enorme overwinning. Ik glimlachte. Ik was blij dat ik iets voor hem kon doen. Hij had twee zoons en een stel kleinkinderen, maar die kwamen alleen bij feest- en hoogtijdagen op bezoek. Zoals Legal zelf zei: ‘Ze hebben je nodig tot ze met je klaar zijn.’

Als ik bij Legal was, gingen de gesprekken meestal over rechtszaken, en stelde hij strategieën voor. Legal was een absolute topper als het ging om de voorspelling van plannen van het om en hoe een zaak zou verlopen. Het deed er niet toe dat hij deze eeuw niet voor een rechter had gestaan of dat het Wetboek van Strafrecht was veranderd sinds zijn tijd. Hij had een soort basiservaring, en hij wist het te brengen. ‘Zetten’ noemde hij dat: dubbelblind, toga’s enzovoort. Ik was naar hem toe gegaan in de duistere periode na de verkiezing. Ik wilde meer weten over mijn vader en hoe die was omgegaan met de tegenslagen in het leven. Maar wat ik uiteindelijk te weten was gekomen ging over de wet, die buigzaam was als lood. Die geplooid en in de vorm geboetseerd kon worden.

‘De wet laat zich vormen,’ zei Legal Siegel. ‘De wet is kneedbaar.’

Ik beschouwde hem als lid van mijn team en daardoor kon ik mijn zaken

met hem bespreken. Hij deed allerhande suggesties voor zijn zogeheten zetten. Soms gebruikte ik die en werkten ze, soms niet.

Hij at langzaam. Als ik hem een broodje gaf, deed hij daar met kleine hapjes een uur over, wist ik. Niets ging verloren. Hij at alles op wat ik voor hem meenam.

‘Jonge vrouw op drie-dertig is vannacht overleden,’ zei hij tussen twee happen door. ‘Jammer.’

‘O, wat naar. Hoe oud was ze?’

‘Niet oud. Begin zeventig. Zomaar in haar slaap doodgegaan. Ze hebben haar vanochtend weggehaald.’

Ik knikte. Ik had geen idee wat ik zeggen moest. Legal nam nog een hap en pakte een servetje uit mijn aktetas.

‘Je hebt er geen saus op gedaan, Legal. Dat maakt het nou net zo lekker.’

‘Ik vind het zónder al heerlijk. Hé, heb je de zet van de bloedvlek gebruikt? Hoe ging het?’

Toen hij het servet pakte, had hij de extra bloedcapsule gezien die ik in een ziplockzakje had, voor het geval ik de eerste per ongeluk zou inslikken.

‘Als een trein,’ antwoordde ik.

‘Jury ontbonden?’

‘Yep. Mag ik trouwens even van jouw badkamer gebruikmaken?’

Ik pakte een tweede ziplockzakje uit de aktetas, met daarin mijn tandenborstel. Ik liep het badkamertje in en poetste boven de wastafel mijn tanden. Aanvankelijk kleurde de tandenborstel roze van de rode kleurstof, maar al gauw was alles weggespoeld.

Toen ik weer ging zitten, zag ik dat Legal zijn broodje nog maar half op had. Ik wist dat de rest koud moest zijn, en ik kon onmogelijk naar het dagverblijf om hem in de magnetron op te warmen. Maar Legal leek het niet erg te vinden.

‘Details,’ commandeerde hij.

‘Nou, ik wilde de getuige onder druk zetten, maar dat mens stond als een huis. Toen ik naar de tafel terugliep, gaf ik hem een seintje, en daar ging hij. De mep kwam iets harder aan dan verwacht, maar mij hoor je niet klagen. En het mooiste is wel: ik hoefde niets te doen om de jury te ontbinden. Dat deed de rechter helemaal zelf.’

‘Terwijl de officier natuurlijk protesteerde?’

‘Nou en of.’

‘Mooi zo. Stelletje lamlullen.’

Legal Siegel was advocaat in hart en nieren. Voor hem was elke ethische kwestie, elk grijs gebied, te omzeilen omdat het nu eenmaal de heilige plicht van een advocaat is om zijn cliënt naar beste kunnen te verdedigen. Als je daarvoor een jury moest laten ontbinden omdat het er niet goed uitzag, dan moest dat maar.

‘En nu is de vraag, zal hij een schikking aanvaarden?’

‘Het is een “zij”, en volgens mij wel. Je had de getuige moeten zien na die schermutseling. Ze was als de dood, en volgens mij zal ze echt niet terugkomen voor een nieuw proces. Ik wacht een week, dan laat ik Jennifer de officier bellen. Ik denk wel dat ze zal schikken.’

Jennifer was mijn jongste medewerker, Jennifer Aronson. Zij moest de verdediging van Leonard Watts overnemen, want als ik aanbleef zou duidelijk worden dat dit inderdaad een truc geweest was, zoals Kristina Medina in de rechtszaal al had gesuggereerd.

Voordat we voor de rechter stonden, had Medina geweigerd te onderhandelen over een schikking omdat Leonard Watts de naam van zijn handlanger niet wilde noemen, de gozer die achter het stuur zat bij de aanrijdingen. Watts zong niet, en dus schikte Medina niet. Over een week zou het allemaal heel anders liggen, dacht ik. En wel om een aantal redenen. Bij de eerste zaak had ik de meeste argumenten van de officier al gezien, Medina’s kroongetuige was zich lam geschrokken van wat er vandaag vlak voor haar neus in de zaal was gebeurd, en een tweede proces zou verspilling van een hoop belastinggeld zijn. Bovendien had ik Medina een voorproefje gegeven van wat er kon gebeuren als wij als strafpleiters de zaak aan de jury voorlegden: dan zou ik via getuigen-deskundigen de problematiek van interraciale gezichtsherkenning induiken. En daarmee wilde geen enkele officier ten overstaan van een jury te maken krijgen.

‘Wie weet,’ zei ik. ‘Misschien belt ze me wel voordat ik haar benader.’

Dat was natuurlijk *wishful thinking*, maar ik wilde Legal een goed gevoel bezorgen over de strategische zet die hij voor me bedacht had.

Voordat ik weer ging zitten, pakte ik de extra bloedcapsule uit de aktetas en dropte hem in de bak voor biologisch afval. Die had ik niet meer nodig.

Mijn telefoon zoemde, en ik haalde hem uit mijn zak. Het was mijn officemanager Lorna Taylor. Ik liet het toestel overschakelen op de voice-mail. Ik zou haar terugbellen zodra ik bij Legal weg was.

‘Wat heb je verder nog lopen?’ vroeg Legal.

Ik spreidde mijn handen.

‘Tja, deze zaak is afgelopen, dus ik neem aan dat ik de rest van de week vrij heb. Misschien ga ik morgen even naar de rechtbank als er nieuwe verdachten worden voorgeleid, kijken of ik een nieuwe cliënt kan oppikken. Dat zou me goed uitkomen.’

Niet alleen kon ik de inkomsten gebruiken, maar door het werk zou ik niet hoeven denken aan alles wat er fout liep in mijn persoonlijke leven. In dat opzicht was de wet intussen meer dan een beroep: het was een roeping. Het werk hield me mentaal op de been.

Als ik naar zaal 130 ging, waar de voorgeleiding van verdachten uit het centrum van Los Angeles plaatsvond, kon ik cliënten oppikken die de openbaar aanklager moest laten vallen wegens belangenverstrengeling. Telkens wanneer de aanklager een zaak met meerdere verdachten aandiende, kon de officier van justitie zelf de zaak van maar één verdachte behandelen; bij alle anderen trad er belangenverstrengeling op. Als die andere verdachten geen eigen advocaat hadden, werd er door de rechter een toegewezen. Als ik daar toevallig met mijn duimen zat te draaien, was de kans groot dat ik de zaak kreeg. Het honorarium was beroerd, maar altijd nog beter dan geen werk en geen geld.

‘En dan te bedenken,’ zei Legal, ‘dat je vorig najaar nog hoge ogen gooide bij de verkiezingen. En nu loop je bij voorgeleidingen te bedelen om werk.’

Met het klimmen der jaren had Legal de sociale filters verloren die meestal in gezelschap worden toegepast.

‘Bedankt, Legal,’ zei ik. ‘Jij geeft tenminste je ongezouten mening over mijn levenslot. Heel verfrissend.’

Legal Siegel hief zijn benige handen in, naar ik aannam, een verontschuldigd gebaar.

‘Ik bedoel alleen maar.’

‘Tuurlijk.’

‘En je dochter?’

Zo werkte Legals brein. Er waren dagen dat hij niet meer wist wat hij die ochtend had gegeten, maar hij vergat geen moment dat ik het jaar tevoren de verkiezing had verloren. Dat schandaal had me de liefde en het gezelschap van mijn dochter gekost, en iedere kans om mijn gebroken gezin te herenigen.

‘Nog steeds hetzelfde; laten we het daar nu even niet over hebben,’ antwoordde ik.

Ik keek nogmaals naar mijn mobiel, want die had getrild als teken dat ik een sms'je had ontvangen. Van Lorna. Ze had geconcludeerd dat ik geen telefoontjes kon aannemen of mijn voicemail afluisteren. Een tekstbericht was iets anders.

BEL ME ZSM – 187

187 was een artikel in het Wetboek van Strafrecht voor de staat Californië; het was het artikel over moord. Dat trok mijn aandacht: ik moest ervan door.

‘Ik zal je wat zeggen, Mickey, ik begin alleen over haar omdat jij er niet over begint.’

‘Ik wil er niet over beginnen. Dat is te pijnlijk, Legal. Ik zuip me iedere vrijdagavond klem zodat ik het grootste deel van de zaterdag mijn roes kan uitslapen. En weet jij waarom?’

‘Nee, ik heb geen idee waarom jij je zou bezatten. Jij hebt niks fout gedaan. Je hebt gewoon je werk gedaan met die vent van Galloway of hoe heette hij ook weer.’

‘Op vrijdagavond zuip ik me klem omdat ik vroeger iedere zaterdag iets met mijn dochter deed. En die vent heette Gallagher, Sean Gallagher, en het doet er niet toe dat ik mijn werk deed. Er zijn doden gevallen en dat was mijn schuld, Legal. Je kunt je niet verschuilen achter “ik deed gewoon mijn werk” als er twee mensen op een kruispunt aan gort worden gereden door de gast die je zelf net op vrije voeten hebt gekregen. Hoe dan ook, ik moet weg.’

Ik stond op en liet hem mijn mobieltje zien, alsof dat de reden was waarom ik weg moest.

‘Wat, een hele maand zie ik je niet en nu wil je alweer weg? Ik heb mijn broodje nog niet eens op!’

‘We hebben elkaar afgelopen dinsdag nog gesproken, Legal. En volgende week kom ik weer langs. Of anders de week daarna. Gewoon volhouden.’

‘Volhouden? Wat moet dat nou weer betekenen?’

‘Dat betekent, vasthouden wat je hebt. Dat heb ik van mijn halfbroer bij de politie. En eet dat broodje op voordat ze het komen afpakken.’

Ik liep naar de deur.

‘Hé, Mickey Mouse.’

Ik draaide me naar hem om. Dat was de naam die hij me had gegeven toen ik pas ter wereld was gekomen, vierenhalf pond zwaar. Normaal zou ik hem zeggen dat hij me niet meer zo moest noemen, maar vandaag liet ik het erbij: ik wilde weg.

‘Wat?’

‘Je vader noemde de juryleden altijd de schuldgoden, mensen die moeten leven met hun eigen interne jury. Weet je nog?’

‘Ja. Omdat zij beslissen: schuldig of niet schuldig. Waar wil je naartoe, Legal?’

‘Waar ik naartoe wil, is dat er zat mensen rondlopen die ons beoordelen, iedere dag en bij alles wat we doen. Het wemelt van de schuldgoden. Iedereen heeft zijn eigen interne jury. Daar hoeft jij echt niets aan toe te voegen.’

Ik knikte, maar ik kon me niet inhouden.

‘Sandy Patterson en haar dochter Katie.’

Legal wierp me een niet-begrijpende blik toe. Hij herkende de namen niet. Ik zou ze uiteraard van mijn levensdagen niet vergeten.

‘De moeder en dochter die Gallagher heeft doodgereden. Dat zijn mijn schuldgoden. Dat is mijn interne jury.’

Ik trok de deur achter me dicht en liet het niet-storenbordje aan de klink hangen. Misschien zou hij kans zien dat broodje weg te werken voordat het personeel naar hem kwam kijken en ons vergrijp ontdekte.

DANKWOORD

Het uitgangspunt voor dit verhaal werd geboren tijdens een gesprek met Tom Rosenberg en Gary Lucchesi, producers van *The Lincoln Lawyer*. De auteur blijft hen beiden eeuwig dankbaar.

Verder heeft de auteur bij het onderzoek voor, en het schrijven van, dit boek hulp gekregen van vele anderen, onder wie Asya Muchnick, Bill Massey, Daniel Daly, Roger Mills, Dennis Wojciechowski, John Romano, Greg Kehoe, Terrill Lee Lankford, Linda Connelly, Alafair Burke, Rick Jackson, Tim Marcia, John Houghton, Jane Davis, Heather Rizzo, Pamela Marshall en Henrik Bastin. Heel, heel veel dank aan allen.